

РЕШЕНИЕ

№ 296

гр. Кюстендил, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XIV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мария Ем. Антова

при участието на секретаря Валентина Сп. Стоицова
като разгледа докладваното от Мария Ем. Антова Гражданско дело № 20231520101631 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Делото е образувано по искова молба на К. И. М. срещу „СТИК - КРЕДИТ“ АД, с която са предявени два обективно съединени иска: установителен иск по чл.26, ал.1 ЗЗД и осъдителен иск по чл.55, ал.1, пр. 1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 09.10.2022 г. между К. И. М. и „СТИК - КРЕДИТ“ АД бил сключен договор за потребителски кредит от разстояние № 889328. Страните се договорили отпуснатият заем да бъде в размер от 800 лева, а срокът за погасяване на първи транш – 30 дни. Годишният лихвен процент /ГЛП/ бил определен в размер на 36%, а размерът на годишния процент на разходите /ГПР/ – 42,58%. Така размерът на общата сума, която следвало да върне ищецът бил 824 лева. В чл.19, ал.1 от процесния договор било уговорено, че страните се съгласяват договорът за заем да бъде обезпечен с гарант, отговарящ на условията, посочени в Общите условия, или банкова гаранция в полза на кредитора, а в чл.29 страните уговорили, че в случай на неизпълнение на задължението по чл.19, заемателят дължи на заемотателя неустойка в размер на 0,9% от стойността на усвоения кредит, която се заплаща разсрочено заедно с всяка от погасителните вноски. Ищецът заявява, че на това основание му била начислена неустойка в общ размер на 216 лева, като общата сума която следвало да върне, нараснала до 1040 лева. Посочва се, че заемателят погасил изцяло задълженията си по договора. Навеждат се

доводи в подкрепа на тезата, че процесният договор е недействителен. Твърди се, че същият е нищожен на основание чл.10, ал.1 вр. чл.22 ЗПК, тъй като не е спазена предвидената от закона форма. На ищеца не му било предоставено и копие от договора, както и преддоговорна информация, общи условия и СЕФ. На следващо място, договорът се счита за нищожен и на основание чл.11, ал.1, т.10 вр. чл.22 ЗПК, тъй като не бил налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита. В нарушение на императивните правила, в договора ГПР бил посочен единствено като процент, но без изрично да са описани основните данни, които са послужили за неговото изчисляване. Не ставало ясно как е формиран ГПР и как същият се съпоставя с ГЛП. На това основание се посочва, че реалният размер ГПР по договора многократно надвишавал допустимия по чл.19, ал.4 ЗПК. В процесния договор било уговорено, че в случай, че заемателят не предостави посоченото в договора обезпечение в тридневен срок от сключването му, същият дължи на заемотателя неустойка. Ищецът твърди, че така уговореният срок е твърде кратък, което води до нищожност на договора на основание чл.26, ал.2, пр.1 ЗЗД. Твърди се, че вменяването на задължение на заемателя да представи обезпечение, след като кредитът е отпуснат, противоречи на задължението на заемотателя да извърши предварителна преценка на кредитоспособността на заемателя – потребителя. Налице било типичен случай за неустойка, която цели единствено неоснователното обогатяване на заемотателя, съответно било налице заобикаляне на закона по смисъла на чл.26, ал.1, пр.2 ЗЗД във вр. чл.33, ал.1 ЗПК като по силата на процесния договор така уговорената неустойка се кумулирала с мораторна лихва, което ищецът оценява като недопустимо. Твърди се, че непредоставянето на обещаното обезпечение е свързано с предвидените в чл.71 ЗЗД последици, а в случая заемотателят вместо да санкционира заемателя с предсрочна изискуемост, начислява неустойка, разсрочена заедно с периодичните вноски. Ищецът заявява, че клаузата за неустойка не е индивидуално уговорена, а е неравноправна и нищожна на основание чл.143, ал.2, т.5 ЗЗП. Същата следвало да бъде включена в размера на ГПР, а невключването ѝ водело до нищожност на договора като цяло и представлявало „заблуждаваща търговска практика“, тъй като търговецът е заблудил потребителя за действителния размер на ГПР, приложим в отношенията между страните. Заявява се, че това е попречило на потребителя да направи адекватно сравнение на кредитите на единния пазар, в противоречие с директива 2008/48/ЕО, транспонирана в ЗПК. Ищецът смята, че грешното посочване на размера на ГПР следва да се приравни на хипотезата на непосочен ГПР по смисъла на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, респективно целият договор следва да се обяви за недействителен на основание чл.22 ЗПК. На следващо място, ищецът заявява, че договорът е нищожен на основание чл.11, ал.1, т.9 вр. чл.22 ЗПК вр. чл.26, ал.1, пр.2 ЗЗД, тъй като клаузата за възнаградителната лихва /ГЛП/ е нищожна поради противоречие с добрите нрави с оглед това, че в размера ѝ следва да се

включи и начислената неустойка, което води до многократното завишаване на размера на ГЛП. В условията на евентуалност, при положение, че съдът приеме договора за действителен, се изразява мнение за нищожност на отделни негови клаузи на основание чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД поради нарушение на закона, чл.26, ал.1, пр.2 ЗЗД поради нарушаване на добрите права, респективно на основание чл.146 ЗЗП поради неравноправност, в частност на клаузата, с която е начислена неустойка. Отправена е молба до съда да постанови решение, с което да прогласи недействителността на клаузата предвидена в чл.29 от Договор за паричен заем № 889328/09.10.2022г., сключен между К. М. и „СТИК - КРЕДИТ" АД, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 0,9 % от стойността на усвоената сума на ден, като нищожна на основание чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл.22, вр. с чл.11, чл.19 ЗПК, както и по чл.143, ал.1 ЗЗП, както и да осъди ответното дружество да заплати на ищеца сумата в размер на 50 лева /частична претенция от общо 216 лв./, представляваща недължимо платени суми по потребителски кредит № 889328/09.10.2022 г., ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендират се и разноските по делото, включително адвокатско възнаграждение.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба. Ответникът изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Заявява, че в действителност на 09.10.2022г. между страните е сключен Договор за потребителски кредит предоставен от разстояние № 889328, по силата на който е предоставил на ищеца заемна сума в размер на 800 лв., която последният е бил длъжен да върне заедно с дължимото възнаграждение за ползването ѝ съгласно изготвен погасителен план. Договорът бил сключен от разстояние, при спазване на изискванията ЗПФУР и ЗЕДЕУУ. На същата дата ответното дружество предоставило на ищеца за изплащане в брой заемната сума съгласно негово желание на каса на „Изи пей“. Посочва се, че в чл.20 и следващите от посочения договор била предвидена хипотеза, съгласно която при неизпълнение на договорни задължения от страна на потребителя, може да му бъде начислена неустойка. Заемодателят обаче не бил договорно задължен да претендира подобна неустойка. Описана е процедурата по сключване на договор от разстояние. В случая се твърди, че ищецът е попълнил електронна заявка за отпускане на кредит на сайта на ответното дружество, чрез създаден личен профил. Заявява се, че след попълване на заявлението за кандидатстване и в съответствие с посоченото в чл.6, ал.2 от Общите условия на кредитора, на ищеца била изпратена необходимата преддоговорна информация, включваща СЕФ, а за да завърши заявката потребителят натиснал бутон „Вземи парите“, което действие се окачествява като потвърждение на недвусмисленото искане за отпускане на исканата от потребителя сума. След натискането на бутона „Вземи парите“ на потребителя се предоставяла възможност да изтегли проект за договор за потребителски кредит, като ако е съгласен с неговото

съдържание, потребителят натискал бутона „Подпис“, с което действие последният дал своето недвусмислено съгласие със съдържанието на договора и изразил воля за неговото сключване. След одобрението на подадената заявка от страна на „СТИК - КРЕДИТ“ АД за отпускане на сумата, посочена от ищеца, на електронна поща, посочена от него в заявката, били изпратени автоматично проект на Договор за потребителски кредит – кредитна линия, сключен от разстояние № 889328 от 09.10.2022г. с приложение № 2 Погасителен план към него, Стандартен Европейски Формуляр (СЕФ) и Общи условия (ОУ), съдържащи предвидената в закона задължителна информация при съблюдаване на приложимите нормативни изисквания. Твърди се, че неустойка за непредоставяне на обезпечение не е начислявана и събирана от дружеството, но въпреки това клаузата, предвиждаща начисляването ѝ е валидна и законосъобразна. Посочва се, че неустойката представлява самостоятелен договор по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗЗД, с оглед което се счита, че по отношение на нейната действителност не се прилагат разпоредбите на ЗПК и Директива 2008/48/ЕО, а общите условия на ЗЗД. Изразява се становище, че неустойка се дължи, когато е налице онази форма на неизпълнение, за която тя е уговорена. В случая тя била уговорена за неизпълнение на непарично задължение за предоставяне на обезпечение, а изпълнението не било обезпечено с други правни способности. Посочва се още, че видно от договора неустойката се дължи единствено за периода, в който заемателят реално не е предоставил обезпечение, като ако такова бъде предоставено впоследствие, същата спирало да се начислява. Тоест, като причина за евентуалното начисляване на такава неустойка се изтъква единствено виновното поведение на ищеца. Твърди се, че уговореният в чл.46, ал.1 от ОУ размер на неустойката изпълнявала предвидените в чл.92 ЗЗД цели и не предвижда неоснователно разместване на блага, а неустойката не излиза извън присъщите ѝ функции. Счита се, че вредите от неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение са очевидни като кредиторът е лишен от гаранция, че неговото вземане ще бъде удовлетворено, което безспорно засяга неговия интерес. С оглед гореизложеното, се отбелязва, че задължението за предоставяне на обезпечение и неблагоприятните последици от неизпълнението му не противоречат на добрите нрави. В отговора се твърди още, че няма въведено ограничение за максималния размер на дължимата неустойка, а противоречието с добрите нрави се преценява към момента на сключване на договора, а не въз основа размера, получаващ се в резултат на неизпълнението. Посочва се, че ако съдът приеме уговорената неустойка за прекомерна, нейният размер следва да бъде намален, а не цялата клауза да бъде обявена за недействителна. В допълнение се сочи, че тъй като неустойката представлява предварително определено обезщетение е нормално размерът ѝ да е предварително уговорен между страните и включен като част от погасителните вноски, като в договора изрично било записано, че това е дължимата вноска само при хипотезата на чл.20 от договора, а именно в случай, че заемателят не

представи обезпечение. С оглед горното се счита, че клаузата за неустойка не следва да бъде прогласена за нищожна. Заявява се, че ищецът е бил запознат с условията на договора, преди да бъде сключен, като същият не е бил длъжен да сключва договора веднага, а е разполагал с възможността първо да открие лице, което да отговаря на определените в договора изисквания и което е съгласно да бъде солидарно отговорно с него и след това да премине към подписването му. Знаейки, че няма да може да изпълни задължението си, ищецът е действал недобросъвестно, като по този начин е нарушил чл.12 ЗЗД. Неустойка се начислявала само докато не бъде предоставено обезпечение. Сочи се още, че няма разпоредба в закона, която да определя момента на предоставяне на обезпечение като това е допустимо да стане преди подписването на договора, но е възможно и да бъде предоставено в процеса на изпълнение на същия.

В проведените съдебните две съдебни заседания страните, редовно призовани, не се явиха, нито изпратиха процесуални представители. С депозиране молби от страните, същите уведомиха съда за служебната ангажираност на пълномощниците им и изразиха желание делото да се разгледа в тяхно отсъствие. С молба вх. № 903/23.01.2024г. ищецът е направил искане за изменение на иска, предявен на основание чл.55, ал.1 ЗЗД, по отношение на неговия размер, а именно – същият да се увеличи до сумата в размер на 216 лв. Това искане съдът е намерил за своевременно сторено и като такова го е уважил. По делото са ангажирани писмени доказателства, както и е назначена и изслушана съдебно-счетоводна експертиза.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са два обективно съединени иска: установителен иск по чл.26, ал.1 ЗЗД и осъдителен иск по чл.55, ал.1, пр. 1 ЗЗД.

При разпределяне на доказателствената тежест в производството, съдът е указал на ищеца, че същият следва, в условията на пълно и главно доказване, да установи по иска с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД, наличието на следните предпоставки: сключването на договор за потребителски кредит от разстояние, както и че клаузи от него противоречат на закона, респ. че са нарушени добрите нрави. По отношение на иска с правно основание чл.55, ал.1, предл. 1 ЗЗД – извършено плащане на исковата сума в полза на ответника на основание процесните договорни клаузи. В доказателствена тежест на ответника е да докаже, че при сключване на договора са спазени изискванията на ЗПК и ЗПФУР, както и че договорът не нарушава добрите нрави, както и наличие на основание за получаване на платената от ищеца искова сума.

Съдът е определил като безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства, а именно, че на 09.10.2022 г. между страните бил сключен договор за потребителски кредит от разстояние № 889328. В същия е уговорена неустоечна клауза – в чл.19, ал.1 от процесния договор е предвидено, че потребителят се задължава в 3-дневен срок от усвояване на сумата по договора да предостави на дружество едно от следните обезпечения: поръчител – физическо лице, което съгласно Общите условия за кредит, следва да отговаря на определени изисквания: да е навършило 21 годишна възраст; да работи на безсрочен трудов договор; да има минимален стаж при настоящия си работодател 6 месеца и минимален осигурителен доход в размер на 1500 лв.; да няма в Централен Кредитен Регистър към БНБ записи относно просрочия, „под наблюдение“, „загуба“ и пр.; да не е поръчител по друг договор за кредит; да не е настоящ потребител на „СТИК - КРЕДИТ“ АД; или банкова гаранция, която да е издадена след усвояване на паричния заем, в размер на цялото задължение на заемателя по договора, валидна най-малко 30 дни след падежа за плащане по договора.

В чл.29, ал.1 от договора пък е предвидено, че в случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, потребителят дължи неустойка в размер на 0,9% от стойността на усвоената сума за всеки ден, през който не е предоставено обезпечението. Съгласно ал.2 страните се договарят неустойката да се разсрочи и да се заплаща на към всяка от погасителните вноски.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009г., ОСТК, нищожна поради накърняване на добрите нрави е клауза за неустойка, уговорена извън присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като преценката за нищожност се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. Като клауза уговорена в договора, неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право /чл.9 ЗЗД/. С нея страните уговарят предварително размера на обезщетението, което ще заплати неизправната страна, в случай че не изпълни своите задължения, без да е необходимо да се доказва размера на вредите, настъпили от неизпълнението. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговарят неустойка е ограничена от разпоредбата на чл.9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави. Добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона /чл.26, ал.1 ЗЗД/. Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им при иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно. Един от тези принципи е принципът на справедливостта, който в гражданските и търговските правоотношения изисква да се закриля и защитава всеки признат от закона

интерес. Разяснено е по-нататък, че условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка, произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения, като примерно са изброени следните критерии, които следва да се съобразят при преценката дали конкретна клауза за неустойка противоречи на добрите нрави: естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способности – поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка /компенсаторна или мораторна/ и вида на неизпълнение на задължението – съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди, като при конкретната преценка за нищожност на неустойката, могат да се използват и други критерии, като се вземат предвид конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай.

При преценка на процесната неустоечна клауза съгласно така изведените в съдебната практика критерии съдът намира, че уговорената в чл.29 от договора неустойка излиза извън обезпечителната, обезщетителната и санкционната □ функции, противоречи на добрите нрави и е нищожна на основание чл.26, ал.1, предл.3 ЗЗД.

На първо място, задължението за оценка на кредитоспособността на заемателя /наричан „потребител“ в договора/ съгласно чл.16 ЗПК е на заемотателя. Именно въз основа на изисканите от последния данни, той извършва преценка дали да предостави искания кредит, или да откаже предоставянето му като уведоми потребителя /чл.18, ал.1 ЗПК/, както и определя конкретните параметри на кредита и евентуалните обезпечения, чието предоставяне е необходимо за гарантиране на неговите интереси. Рискът от неизвършването или неправилното извършване на оценката е за заемотателя и същият не може да се освободи от него, като вмени на заемателя-потребител общо /бланкетно/ задължение за осигуряване на обезпечение, скрепено с компенсаторна неустойка в размер, надхвърлящ този на възнаградителната лихва по договора.

На следващо място, следва да се посочи, че основното задължение на заемателя по договор за паричен заем/кредит, е да върне на падежа заетата сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва, което съответства на интереса на заемотателя да получи на падежа главницата и възнаграждението за предоставения заем/кредит. В конкретната хипотеза с клаузата на чл.29 от договора е уговорено заплащането от страна на потребителя на компенсаторна неустойка за договорно неизпълнение, но не на главното задължение на заемателя – да върне заетата сума на падежа, а на задължението в тридневен срок от усвояване на сумата, да представи обезпечение за кредитора. Начинът по който е уговорена неустойката сочи, че потребителят всякога ще дължи неустойка, ако в краткия тридневен срок от усвояване на сумата, не осигури обезпечение, дори и когато той е изправна

страна по отношение на основното си задължение – да връща на падежа главницата ведно с възнаградителната лихва. Следователно, дори и интересът на кредитора по договора да е удовлетворен – той да получава в срок плащания на главницата и възнаграждението за ползване на заетия ресурс, той ще има право да получи и допълнително вземане за неустойка. За този извод е без значение обстоятелството дали в конкретния случай ищецът е бил изправна страна по договора, тъй като преценката за валидност на неустоечната клауза се извършва към датата на сключване на договора.

Не може да бъде пренебрегнат и фактът, че се касае за вземане, което, ако беше включено в размера на годишния процент на разходите, той при всяко положение би надхвърлил законоустановения размер от 50%. Видно от експертното заключение по ССчЕ, при уговорените условия на транша, в случай че неустойката бъде включена в годишния процент на разходите, неговият размер би бил 2229,81%. От съвкупната преценка на всичко изложено по-горе следва извод, че с предвиждане на въпросната неустойка не се цели обезпечаване на договора, а оскъпяване на кредита чрез кумулиране на скрито възнаграждение, което обяснява и уредената още при сключването на договора клауза, предвиждаща неустойката, да се прибавя към погасителните вноски. Следователно процесната неустойка има характера на „общ разход по кредита за потребителя“ по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПК и е следвало да бъде включена в годишния процент на разходите. Доколкото, съгласно гореизложеното, неустойката представлява сигурно възнаграждение за заемотателя, което той очаква да получи към датата на сключване на договора за кредит, то посочването на годишен процент на разходите без включване на това възнаграждение, цели въвеждане на потребителя в заблуждение относно разходите му по кредита, а именно, че те ще бъдат в размер на 42,58% годишно, а не на 2229,81% годишно. При това положение посоченият в договора годишен процент на разходите не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на сделката, каквото именно е предназначението на ГПР, а ГПР, който изначално не е годен да изпълни своето предназначение, не е правно валиден. Ето защо в случая е налице нарушение на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК – непосочване на годишен процент на разходите, и приложение следва да намери нормата на чл.22 ЗПК.

С оглед гореизложеното и на основание чл.23 ГПК, ищецът дължи на ответното дружество единствено чистата сума по кредита – размера на усвоената главница от 800 лева, без да дължи лихви, неустойки и други акцесорни вземания. От приетото и неоспорено експертно заключение по ССчЕ се установява, че ищецът е заплатил на ответното дружество сумата от 1106,32 лева по процесния договор и транш, което надхвърля размера на уговорената главница с 306,32 лева. Така установената разлика е в повече от размера на исковата претенция, съответно подлежи на връщане на ищеца сумата в размер на 216 лева поради начална липса на основание за нейното плащане съгласно чл.55, ал.1, пр.1 ГПК. Ето защо предявеният осъдителен

кондикционен иск е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По разноските:

При този изход от спора, право на разноски има единствено ищецът. Същият е сторил разноски за държавна такса в размер на 100 лева и за депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на 359 лева, или общо 459 лева, които следва да му бъдат присъдени. Видно от представения договор за правна защита и съдействие, ищецът е бил представляван безплатно на осн. чл.38, ал.1, т.2 ЗАДв от адв. Д. М., поради което и на основание чл.38, ал.2 ЗАДв. вр. чл.7, ал.2, т.1 НМРАВ, на адвоката следва да бъде присъдено възнаграждение в общ размер на 500 лева. Размерът на последното съдът определи като взе предвид следните обстоятелства, а именно – делото не се отличава с никаква правна и фактическа сложност, разглеждането му е приключило с проведени две открити съдебни заседания, в които процесуалният представител на ищеца не се е явил нито веднъж, както и с оглед вида на спора, интереса и направеното от ответната страна оспорване на адвокатското възнаграждение, съответно претендираните размери от 1200 лева и 480 лева, съдът намира за прекомерни и непропорционални спрямо извършената работа.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.26, ал.1, пр.2 от ЗЗД в отношенията между К. И. М., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ****, и „СТИК - КРЕДИТ“ АД, с ЕИК: 202557159, със седалище и адрес на управление: гр. Шумен, пл.„Оборище“ 13 Б, представлявано от С. Н. Т., че уговорената в чл.29 от сключения между тях Договор за потребителски кредит под формата на кредитна линия предоставен от разстояние № 889328/09.10.2022г. клауза, предвиждаща заплащане на неустойка в размер на 0,9% от стойността на усвоената по кредита сума за всеки ден, е нищожна поради заобикаляне на закона и противоречаща на добрите нрави.

ОСЪЖДА, на основание чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД, „СТИК - КРЕДИТ“ АД, ЕИК 202557159, ДА ЗАПЛАТИ на К. И. М., с ЕГН *****, сумата от 216 лева, представляваща платена без основание по клауза за неустойка, предвидена в чл.29 от сключения между страните по делото Договор за потребителски кредит под формата на кредитна линия предоставен от разстояние № 889328/09.10.2022г. ведно със законната лихва върху сумата,

считано от датата на депозиране на исковата молба - 31.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, „СТИК - КРЕДИТ“ АД, с ЕИК 202557159, ДА ЗАПЛАТИ на К. И. М., с ЕГН: *****, сумата от общо 459 лева - разноси по делото, представляващи внесена държавна такса и депозит за вещо лице.

ОСЪЖДА, на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, „СТИК - КРЕДИТ“ АД, с ЕИК 202557159, ДА ЗАПЛАТИ на еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, вписано в регистър Булстат под № 177492004, фирмено дело 24/2021 г. по описа на 24 св. Софийски градски съд, с адрес на управление на дейността: гр.****, представлявано от управителя Д. М. М., сумата от общо 500 лева - адвокатско възнаграждение за оказана адвокатска помощ на К. И. М..

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд Кюстендил в двуседмичен срок от връчване на преписи на страните.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____